

es saig

Comentaris al vol

Avui espipellarem un poc de diversos temes que tenim a mà.

Per començar, direm que la gent ja parla molt de tan poc com ha plogut, l'estiu s'acosta i perilla que sigui llarg i amb aigua escassa; aquests darrers anys ens hem malavesat perquè havia plogut bastant i no hem passat pena de subministrament. Esperem que els problemes no siguin greus i que tot ajudi a conscienciar-nos de la necessitat de fer un consum moderat, assenyat i civilitzat de l'aigua.

També es xerra molt de l'altíssim ritme de construcció que darrerament s'observa al poble: cada dia sentim parlar de noves edificacions, sense comptar amb les urbanitzacions que van fent el seu camí, lentament, perquè ja sabem que aquests tràmits són llargs. Arribarem a ser molts, i diuen que com més són més riuen. De totes maneres, quan es parla dels preus d'aquests pisos, es canten unes quantitats que aborronen, es veu que gairebé tothom ja és milionari, al manco de les antigues pessetes.

Ja que parlem d'aborronament, el que també fa tremolar, o com a mínim impressiona, és l'obra de la carretera de Manacor. (Hi ha obres a altres carreteres de Mallorca iguals o pitjors, si ens referim a la de Manacor és perquè ens toca directament). Tots havíem demanat més d'una vegada que es posàs en condicions, que era tercermundista, però entre poc i massa... Anar a Ciutat serà un moment; entrar-hi i deixar el cotxe ja serà una altra història.

Hi ha més temes: com que les televisions i diaris a penes en parlaren, potser us passà per alt que va morir el papa i que ja en tenim un de nou, però sembla que no notarem la diferència perquè són calcats l'un de l'altre; sapiguen, però, que "papam habemus" i que l'anterior aviat serà sant.

Enguany celebrem l'any del llibre, de la gastronomia, de la física i de mitja dotzena de coses més. Per celebrar-los hem pensat de pujar al campanar, agafar un llibre, evidentment de cuina, tirar-lo avall i calcular l'acceleració de la caiguda; així haurem complit amb les tres efemèrides. Bé, fora bromes, formalment, com que de física no en sabem un borrall i de gastronomia millor no parlar-ne perquè el metge ens ha privat de tot el que ens agrada, procurem fer honor al llibre i a la lectura: llegiu qualche llibre, i si pot ser triau-los que valguin la pena.

PORTADA

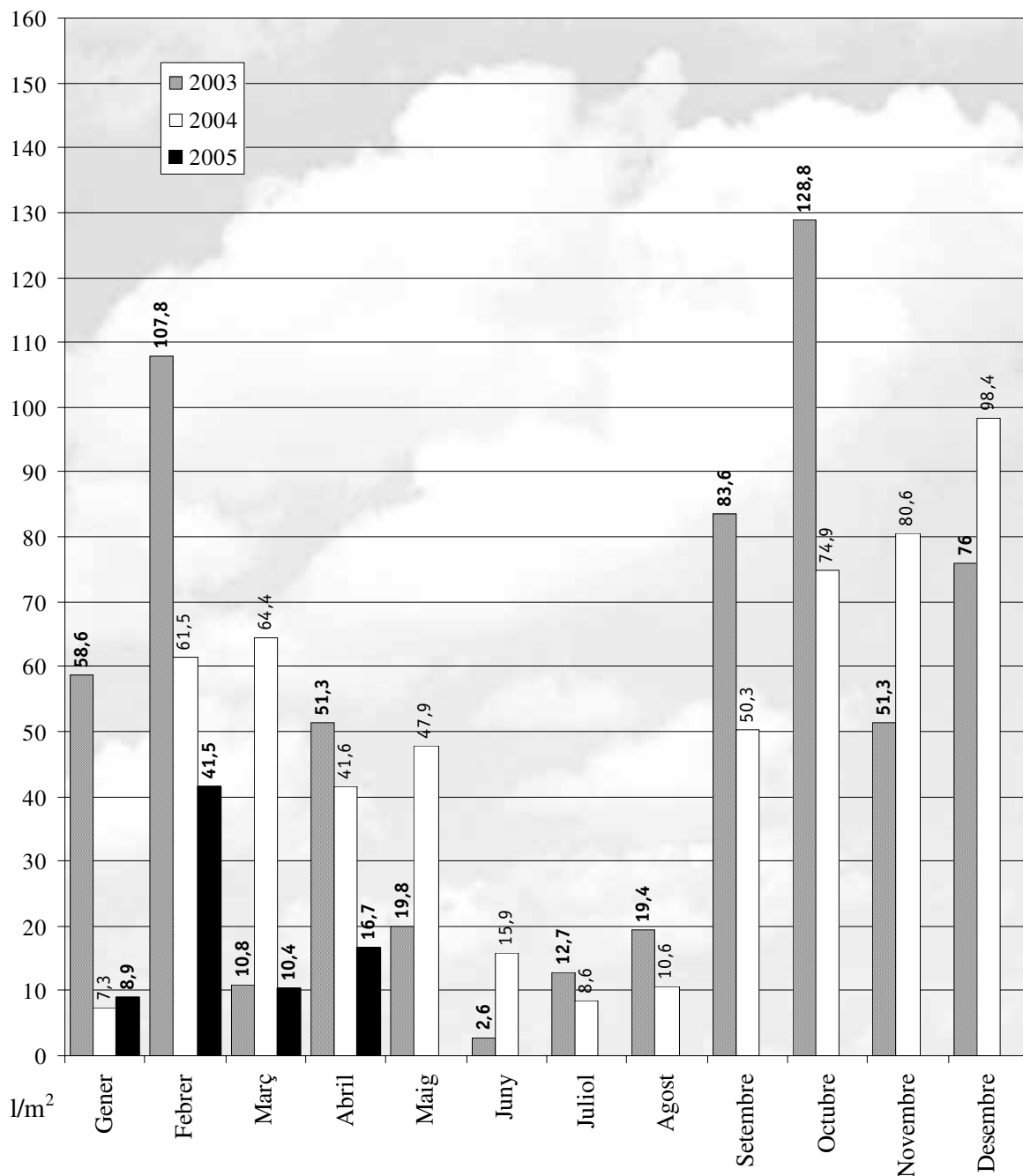
Rosada
Fotografia de Miquel Serra

Sumari

- 02 Editorial
- 04 Pluviòmetre
- 05 Calaix de sastre
- 06 M'han dit que diuen
- 07 Moviment demogràfic
- 08 Sabeu on és?
- 09 El sant del mes
- 10 Una passejada, dues estampes...
- 12 Titoieta Ràdio
- 13 Glosa
- 13 Universitat Oberta per a Majors
- 14 L'Ajuntament informa
- 16 Agenda Cultural
- 18 Ses Escoles
- 19 Fa vint anys
- 20 Flora d'Algaida
- 21 Fa anys
- 22 Parròquia d'Algaida
- 24 Xerradetes en cadena
- 27 Esports
- 28 Sobre astronomia
- 29 Noticiari de l'Obra
- 32 Una xerradeta amb...

Pluviòmetre

El 2005 es presenta, de moment, preocupant pel que fa a pluges. El mes de març es tancà amb uns raquítics 10,4 litres, pràcticament no-res. I al mes d'abril (ja sabem que l'aigua d'aquest mes és molt valorada) només hi ha hagut una ploguda molt ben arribada a principis de mes; fins dia 25 el total recollit era de 16,7 litres, una quantitat que ben bé podria ser la definitiva, perquè el temps s'ha estirat, comença a fer calor i les previsions són de bon temps per als dies que falten.

Un dilema

Fum blanc o fum negre, vet aquí el dilema. Hi ha emocions que, si és possible, s'han de viure en directe, sense intermediaris. Per això, decidírem acostar-nos al lloc on el color del fum és previsió de: tranquil·litat en un cas o, pel contrari, de terratrèmols capaços d'engronsar de valent un racó de la Mediterrània. I, per l'efecte dominó, una part important de la humanitat.

La ciutat ens va rebre tal com ens havien advertit: sorollosa, bruta, dinàmica, amb una gernació al carrer i un caos circulatori infernal. A la poca estona de ser-hi, ja havíem notat que, per als italians, alguns senyals de trànsit són simples objectes transparents, inútils, especialment els senyals de *stop* i els de *deixau passar*: ningú no en fa cas. Els motoristes temeraris i les furgonetes de tres rodes carregades a vessar de carxofes gegants, són elements comuns del paisatge urbà. També la brutor acumulada pels racons dels carrers i places on s'ubiquen els mercats, fa honor a la seva fama.

La ciutat dels tòpics: tots els tòpics es feien presents als nostres ulls. Però, a pesar de tot, una ciutat que encanta el visitant. Sota la capa superficial de brutícia, sota la pàtina d'abandó, emergeix amb una força irresistible l'esplendor monumental: una església, una plaça amb fassers, un palau, una altra església, i una altra, un altre palau, i un altre, i una plaça dotada d'una font i d'un conjunt escultòric que enamoren... La ciutat, el país sencer, ha estat successivament ocupat per diverses civilitzacions i totes hi han deixat les seves empremtes, un legat cultural en conjunt molt valuós. Milers de turistes visiten la ciutat cada any a la recerca d'aquests tresors.

La ciutat bull, és viva i, segons els erudits, la mort, la cosa funerària, hi té una importància impressionant. Josep Pla –una referència obligada de consulta abans d'emprendre qualsevol viatge, sobretot si la destinació és Itàlia– conta que els nobles locals es feien enterrar asseguts en el millor dels seus carruatges, abillats amb els seus millors vestits i condecorats amb les seves millors joies. Un enginyós joc de corretges mantenia el cos dret, però oscil·lant cap a dreta i esquerra o cap endavant i endarrere, seguint el sotrac del carruatge sobre l'empedrat del carrer, de manera que l'enterrament es convertia “*en un passeig en cotxe d'un mort que semblava viu*”. Ja ho veim quines coses feien abans en els enterraments de les persones notables. Nosaltres, a la ciutat, també hi férem una passejada en carruatge, però no per assistir a cap sepeli, sinó per continuar fent el turista quan ja ens governava el cansament.

La ciutat ens seduïa, però havíem d'abandonar-la si volíem atalaiar de prop la xemeneia de fum indefinit. Deixàrem Palerm i partírem cap a Catània, al llevant de Sicília, amb la intenció d'acostar-nos a l'Etna, el volcà, ara adormit, però que de tant en tant pega una revifada i fa tremolar els sicilians que el tenen per veïnat. Diuen que si el fum de l'Etna és negre, és senya de calma, i que el fum blanc, és indicatiu d'erupció immediata. Per raons que ara no són del cas explicar, vérem l'Etna només des d'una distància prudencial: ni blanc, ni negre; ens va semblar que el fum tenia un color de gris confús. No hem resolt el dilema i per tant hi haurem de tornar.

Altres vegades, bastants, hem comentat el desastre quer era el Punt Verd de l'Escorxador. Idò, avui hem de dir que el comentari que sentírem l'altre dia era francament positiu: està bé, molt ordenat i net, en la mesura del possible. El que no ens saberen dir és com funciona, si hi ha un horari per dur-hi les deixalles, si hi ha qualcú que el vigila,... I, deia un, això és el que l'Ajuntament hauria d'informar, a part de les grans inversions i grans projectes. A la gent el que més li interessa és el "dia a dia", els problemes i satisfaccions de la vida quotidiana.

El que no s'acaba d'arreglar és el tema dels altres punts de recollida de fems i altres objectes (vidre, paper, plàstics,...). Pel que es veu, i es comenta, la brigada municipal fa tot el que pot per mantenir l'ordre i la neteja dels voltants dels contenidors, però l'endemà mateix arriba un cotxe o furgoneta i ho torna deixar tot fet un merder. No sabem si hi ha una solució per a aquest problema, però l'opinió que més hem sentit és que, si no hi ha qualche sanció forta, no s'arreglarà. I és que la gent hauria d'entendre que, per mantenir la netedat, no és tant qüestió de fer net, com de no embrutar. Qui més qui manco ha parlat de posar una càmera que filmàs els cotxes que hi deixen brutícia, ja que posar-hi una persona tot el dia no és possible.

Per ventura convé canviar de tema i encetar-ne un que està a l'ordre del dia, des de fa temps; però aquest Sord no l'ha volgut tocar mai, perquè pensa que és un tema massa seriós per parlar-ne en broma. Ens referim a l'urbanisme, que a Algaida, des

de fa un parell d'anys, s'ha posat "a tope". Mai hi havia hagut tanta construcció d'habitatges nous i, pel que diuen, això no ha fet més que començar. Aquest fort desenvolupament motiva comentaris de tot tipus: per a uns estam perdent caràcter de poble del Pla de Mallorca, per als altres no es fa més que posar-se al dia en la construcció de nous habitatges, com han fet tots els pobles situats a una vintena de quilòmetres de Ciutat. El que hem dit abans: hi ha opinions diverses, qui més qui manco hi diu la seva.

Si és bo o dolent per al poble, com tot, és opinable i això no ho sabrem fins d'aquí a uns anys; fins i tot llavors hi haurà avantatges i inconvenients. El que sí sentírem a una rotlada de cafè és que fa un parell d'anys les cases es llogaven o es venien i els cartells que ho anunciaven estaven poc temps penjats a la porta o a la finestra. En canvi ara, se'n veuen molts, de cartells per vendre o llogar cases, i s'hi estan molt de temps, senyal que els compradors i llogaters ja estan servits. Imaginau-vos quan s'acabin tots els habitatges que hi ha en construcció...

Bé, però pel que hem sentit, durant aquest mes d'abril hi ha hagut una sèrie d'actes "alegres" pel poble. En concret, ens han parlat d'una festa organitzada per Titoieta Ràdio, que, a més de ser multitudinària, va ser llarga i, sobretot, marxosa. Ens han dit que gent, que feia anys que s'havia retirat de la "circulació nocturna", va tornar posar-se al dia i que fins a dimecres o dijous no es va "normalitzar" (falta de costum o d'entrenament).

Defuncions

També ens han parlat d'un altre acte, aquest més "cultural", que tengué lloc a la possessió de Binicomprat: la presentació del llibre de Josep Maria Espinàs, A peu per Mallorca. Sense veure el mar, que va omplir de gent les cases de la possessió. Ens han parlat molt bé d'aquesta presentació i que els assistents gaudiren d'una bona vetlada. I encara més, ens han parlat d'una lectura poètica, al local de l'Obra Cultural, on en Gabriel de la S.T. Sampol va mostrar tota la seva cultura i simpatia per atreure el públic en una lectura poètica. Perquè algú digui que Algaida és un poble sense vida...

Ara bé, un comentava que s'havia espantat, en el bon sentit, quan havia vist el programa dels actes organitzats, sembla que per l'Ajuntament, durant els mes de maig: un full ben ple per les dues cares. Aquest que l'havia vist deia que per ventura s'hauran passat una mica, amb tantes conferències i actes culturals. Ja ho veurem el mes que ve, com ha anat la cosa.

Rafel Mas Manresa

Va morir dia 3 de març
i tenia 55 anys.

Josep Perelló Bibiloni

Va morir dia 23 de març
a l'edat de 75 anys.

Gabriel Ametller Juan

Morí dia 24 de maig,
tenia 90 anys.

Miquel Capellà Arbona

Va morir dia 7 d'abril
a l'edat de 60 anys.

Miquel Falconer Gelabert

Ens deixà dia 8 d'abril
als 72 anys.

Francisca Clar Sastre

Morí dia 20 d'abril
a l'edat de 97 anys.

Bartomeu Siquier Alemany

Va morir dia 20 d'abril
als 81 anys.

Naixements

Joel-Delano Riley

Fill de Jason-Mark i Carla,
va néixer dia 1 d'abril.

Daniela Hernández Aguilar

Filla d'Enrique E. i M. Liliana,
va néixer dia 13 d'abril.

Aquesta fotografia que ens han fet arribar és molt significativa, ja que, després de molts anys, la pila baptismal de l'església d'Algaida va tornar a ser l'escenari d'un bateig, aquest passat mes de març. Hi varen batiar en Marc, fill den Joan Bonet *de can Vinyes* i na Maria Immaculada. Des d'aquí els donam l'enhorabona.

Un **carro** és un vehicle format per una postissada horitzontal amb bandes o sense, muntada damunt dues rodes i proveïda d'un espigó o dos braços on enganxar-hi una o més bísties que l'estiren, que serveix per al transport de persones i coses feixugues o voluminoses.

A Mallorca s'han usat tradicionalment tres tipus de carros a la pagesia: el *carro en bandes* per al transport de persones i càrregues petites; el *carro llarg* (i sense bandes) que servia per garbejar i el *carruatge* amb molles de ballesta que s'usava els dies de festa i per passejar.

El *carro* és també el nom vulgar de la constel·lació Ossa Major.

El *carro de combat*, és un vehicle automòbil totalment blindat que es desplaça sobre erugues i va armat amb un canó i altres armes complementàries.

Carretó, és un carro de petites dimensions i també pot ser una peça multiangular de pedra usada antigament per batre damunt l'era.

Carrossa és una carreta luxosa, tancada o coberta, de quatre rodes i en suspensió, destinada al transport de passatgers. També pot ser un vehicle gran i decorat, damunt el qual s'hi desfila en dies de festa.

Cançó

Es parei de Can Bonyarro
espenya tots es camins.
Bons dogals i bons coixins
i bon cabot a dedins,
bones mules i bon carro.

Refranyer

“Els carros no coneixen l'amo”. Vol dir que els han d'estar alerta que no encloguin o no passin per damunt els qui els mena.

“Treure es carro”. Vèncer grans dificultats i arribar a sortir d'una situació difícil.

Topònim

“Son Carro”. Possessioneta situada als afores de Sineu, vora la carretera que mena a Lloret, entre el Bosc i Benasca.

Pista

Es troba aquest carro ornamental amb bandes, protagonista d'avui, davant les cases d'una antiga possessió algaidina situada dins el quarter II.

Aquest carro fou citat fa unes setmanes per un prestigiós escriptor barceloní que feu la presentació del seu darrer llibre a les cases de l'esmentada possessió.

Solució del mes passat

L'escala de caragol que il·lustrava aquesta secció a **es saig** anterior s'enfila desafiant dins la torre del molí d'en Xina.

Sant Felip Neri

Filippo Neri va néixer a Florència l'any 1515 i ja d'infant destacà per la seva bondat, tant que l'anomenaven “Pippo buono”. Va estudiar amb els agustins i amb els dominicans de San Marco. A Roma, per atendre els pelegrins i els convalescents, fundà la Confraternita della Santíssima Trinità i poc després, el 1551, s'ordenà sacerdot. L'any 1575 creà la congregació de preveres de l'Oratori; fou conseller del papa i el va assessorar en la reconciliació amb Enric IV de França. Conegut com l'Apòstol de Roma, morí el 1595 i fou canonitzat per Gregori XV el 1622. Escrigué diverses obres, la més coneguda, *Ricordi*, conté consells a la joventut.

L'Oratori és una congregació que no encaixa en el tipus clàssic d'aquestes institucions. Sant Felip va voler una congregació de sacerdots seculars sense vincles jeràrquics i centralitzats; el vincle que els unia era la caritat i l'apostolat de cara al poble, basat en obres de misericòrdia, predicació, confessió, música sagrada i el foment de la pietat popular. Les fundacions que seguiren no tenien cap dependència de la de Roma, són regides independentment sense superiors generals o provincials.

La congregació de l'Oratori s'establí el 1690 a Ciutat de Mallorca, on trobam l'església de Sant Felip Neri; també tenen església a Porreres on s'hi establiren l'any 1891 i, més modernament, 1920, els trobam a Sóller.

La festa de sant Felip Neri se celebra dia 26 de maig i dins els Països Catalans no és un sant que gaudeixi d'una devoció popular destacada. Així mateix, se l'invoca contra les malalties del cor i en general per tots els mals interiors, tant morals com materials. També s'implorava la seva protecció contra la bogeria, la demència, la folia, l'oradura, és a dir, per no tornar “locos”. D'altra banda, les dites insisteixen que si plou per aquestes dates és un mal negoci perquè són pluges que “lleven pa i no donen vi”.

Una passejada, dues estampes...

es saig

El passeig, per una vegada, ha perdut la intimitat i ha estat col·lectiu, multitudinari, agradablement multitudinari. El motiu, més que sobrat: reviure amb Josep Maria Espinàs un petit fragment del seu viatge *A peu per Mallorca*. L'escriptor va accedir a caminar de bell nou des de la plaça d'Algaida fins a la possessió de Binicomprat, on havia de celebrar-se la presentació del llibre. I fórem molts, tant algaidins com externs, els que aprofitàrem l'avinentsa: ara, després de la caminada, el llibre és un poquet més nostre.

El camí de Binicomprat reuneix les característiques que Espinàs exigeix a una via per integrar-la dins la ruta dels seus viatges a peu: ha de permetre la caminada tranquil·la, al ritme que el caminant lliurement escull, per gaudir de les troballes que l'atzar del viatge presenta. Només cal sensibilitat per assaborir-les: una papallona, un paper a la cuneta, un marge... i, sobretot, una persona amb qui poder entaular conversa. La motivació principal

d'Espinàs és ben explícita a la dedicatòria d'un dels darrers llibres de viatges, *A peu per Andalusia*: "...i a tots els qui m'han obert la porta de les seves converses". En el llibre que transcorre per terres mallorquines, na Isabel, una de les acompanyants de l'escriptor –l'altre és en Sebastià– diu d'Espinàs que s'estima més un camí amb una expressió popular que un camí amb cinc monuments.

Per aconseguir el seu objectiu, "l'expressió popular", la conversació amb el desconegut, l'escriptor ens va explicar l'estratègia adient. Que no és altra que acostar-s'hi, a la persona desconeguda, amb la pipa a la boca i amb discreció, amb senzillesa, amb humanitat. Entre xuclada i xuclada, deixar caure una salutació, un comentari banal sobre el temps ... i esperar. Si el primer intent ha resultat fallit, ara el comentari pot ser sobre el paisatge ... i esperar novament. Quan l'interpel·lat respon amb un comentari també banal, podem dir que ha acceptat l'envit i comença a obrir

Miquel Serra

les portes de la xerrada. Per mantenir-les obertes, Espinàs té una regla d'or: no es poden fer preguntes. Així, sense estridències, el desconegut acull l'intrús de la pipa i accepta que formi part per una estona del seu entorn amigable.

Un altre dels encants del llibre és la simplicitat de les descripcions. Sense artificis, amb les paraules justes –“A la meua edat, l'escriptor ja no escriu per fer bonic”- Espinàs demostra que domina l'ofici: hi posa els adjectius imprescindibles que la narració requereix. I prou. Així descriu al llibre el camí de Binicomprat que ara trepitjam:

“El camí ja ens és familiar, és la tercera vegada que el fem. Deixem l'asfalt del poble, entrem en la pista de terra, que avança per un paisatge de secà, que ja no pot ser més antic, més natural, més pur. És un camí que no ha

estat modernitzat pel fet que porti a un hotel rural de categoria. Camí i casa comparteixen coherència”.

El camí, la casa i l'escriptor, a més de la coherència de mantenir-se fidels a la naturalitat que els és pròpia, han compartit un altre element: foren, el passat 16 d'abril de 2005, els principals protagonistes de la presentació a Algaida d'un llibre: *A peu per Mallorca. Sense veure el mar*. Quan l'autor, Josep Maria Espinàs, abans d'escriure el llibre, va transitar el camí un plàcid capvespre de juny, ho féu únicament amb la companyia d'Isabel Martí, la seva editora. Ara, quasi un any més tard, va ser acompanyat, amb plaer, amb emoció, per, literalment, una gentada. I tant una vegada, com l'altra, les centenàries alzines del camí de Binicomprat agombolaren els caminants.

**Fotografies
Jerònia Pou**

Titoieta Ràdio

18è aniversari
PINK COCKTAIL
dissabte 16 d'abril
al pub Can Esteve

Glosa

La terra

Enguany el tema és la terra,
d'aquesta illa malmesa,
estimada i sotmesa
de migjorn fins a la Serra,
per la dreta i l'esquerra,
pels poders i per l'espoli ;
de qui?...de la metròpoli
que xucla des de Madrid,
ajudats per gent d'aquí,
pels que senten autoodi.

Els que fa poc han viatjat,
diuen en baixar de l'avió,
que com es veu, fa colló,
Mallorca, com l'han deixat;
sembla un mapa esqueixat;
tot són terres remogudes,
síquies, ponts, parets rompudes,
autopistes, desdoblaments;
així els cacics van contents
i el paisatge... a fer putes;

I als pobles , què passarà?
amb uns canvis tan brutals;
Algaida creixerà en fals;
la població desbordarà;
l'aigua tampoc bastarà
i tot seran restriccions,
per manca de previsions
de molts dels nostres polítics,
que avui són ben poc crítics,
amb aquestes situacions.
La terra és un enigma,
per tot el qui la coneix;
diuen, que qui estima...
Mallorca, no la destrueix.

M.S.F

Des del Centre Universitari d'Algaida s'han programat sis conferències organitzades per la Universitat Oberta per a Majors. L'inici va tenir lloc el passat dimecres dia 27 de maig amb la conferència titulada *L'arquitectura d'avui i d'ahir* a càrrec de l'arquitecte Antoni Borràs, professor del Departament de Física de la Universitat de les Illes Balears.

Aquest cicle de conferències de la UOM, encara que especialment dirigit a les persones majors, està obert a tothom. Té una intencionalitat eminentment divulgadora i pretén explicar d'una manera senzilla diferents àmbits del coneixement i de la cultura, al mateix temps que vol posar en relació el col·lectiu de les persones majors amb la Universitat.

Programa

- **Dimecres, 4 de maig.** Conferència: *Els nostres noms de lloc* a càrrec d'Antoni Ordinas Garau, professor del Departament de Ciències de la Terra.
- **Dimecres, 11 de maig.** Conferència: *Organismes i aliments transgènics*. A càrrec de José Aurelio Castro Ocón, professor del Departament de Biologia.
- **Dimecres, 18 de maig.** Conferència: *Mallorca i la problemàtica mundial al començament del segle XXI*. A càrrec de Sebastià Serra Busquets, professor del Departament de Ciències Històriques i Teoria de les Arts.
- **Dimecres, 25 de maig.** Conferència: *Noves tendències alimentàries. Aliments envasats i a punt per al consum*. A càrrec de Carme Rosselló Matas, professora del Departament de Química.
- **Dimecres, 1 de juny.** Acte de cloenda i conferència: *Més enllà de la tristesa: la depressió en les persones majors*. A càrrec de Jaume Rosselló Mir, professor del Departament de Psicologia.

Totes les conferències tenen lloc a l'auditori del casal Pere Capellà a les 19.00 hores.

Es lliurarà un certificat d'assistència a les persones que assisteixin al cicle.

Ajuntament d'Algaida
Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Educació i Cultura
Conselleria de Presidència i Esports
Consell de Mallorca
Banca March
Universitat de les Illes Balears

Universitat Oberta per a Majors

Modificació de taxes

L'Ajuntament ple, a la sessió extraordinària que va tenir lloc el 30 de març, va acordar amb els vots favorables de l'equip de govern (PSOE-UM) i del regidor del PSM-EN i el vot en contra dels regidors del Grup Popular la modificació de les següents ordenances fiscals:

Taxa de l'Escola Municipal d'Infants

La modificació d'aquesta taxa, que entrarà en vigor a partir del proper curs 2005 – 2006, contempla els nous preus de la matrícula i l'import de les mensualitats; igualment, estableix el preu per poder gaudir dels serveis de menjador. Aquesta modificació augmenta la quota mensual i fixa un preu únic per mes a tots els alumnes matriculats a l'Escola Municipal Infantil.

Taxa de l'Escola Municipal de Música

Modifica els preus per assistència a l'Escola Municipal de Música i entrarà en vigor a partir del curs 2005 – 2006.

Taxa per a la utilització de les instal·lacions esportives.

Aquesta modificació contempla els preus que han de regular l'ús de les instal·lacions esportives, concretament l'ús de les piscines municipals. Aquests nous preus s'aplicaran a partir del mes de juny d'enguany, quan s'obrin al públic les piscines.

Per conèixer els preus i les bonificacions que contemplen aquestes ordenances, els interessats poden passar per les oficines de la Casa de la Vila.

Obres de l'ampliació de Can Lluís

La Junta de Govern Local, a la sessió que va tenir lloc el 14 d'abril, va acordar la resolució del contracte amb l'empresa EMDECO SA de les obres d'ampliació de Can Lluís.

Aquesta resolució es deu a l'incompliment per part de l'empresa constructora dels terminis prevists en el contracte, ja que a dia d'avui supera en més de quatre mesos el termini d'execució de les obres. Igualment, s'ha de dir que el contractista ha presentat a l'Ajuntament un escrit exposant la seva incapacitat i impossibilitat per poder continuar amb les obres.

La darrera certificació, és a dir el darrer import que ha satisfet l'Ajuntament a l'empresa, és de data 3 de desembre de 2004, per un import de 21.722,72 €. Amb aquesta certificació s'han pagat 60.744,16 €, que representen un 84,37 % d'obra executada, i queden pendents d'executar 11.250,84 €.

Una vegada que s'ha resolt l'expedient, l'Ajuntament contractarà una nova empresa per poder finalitzar definitivament les obres de l'ampliació de Can Lluís i que serviran per poder dotar d'un local a la gent major de Pina.

Enllumenat públic de Pina

S'ha aprovat per la Junta de Govern Local el plec de condicions que ha de regir el concurs per a l'adjudicació de les obres de la *Renovació i ampliació de l'enllumenat públic de Pina*. Aquest projecte, redactat per l'enginyer del Consell de Mallorca, Martí Vila Jaume, té un cost de 403.225,87 € i està finançat pel Consell de Mallorca (Pla d'Obres i Serveis) en un 80% i l'Ajuntament d'Algaida en un 20%. També s'ha sol·licitat finançament a la Conselleria de Comerç, Indústria i Energia del Govern de les Illes Balears. L'inici de les obres està previst que sigui per al mes de setembre d'aquest any.

Estudi de la reforma circulatòria

L'empresa GADESO ha presentat a l'Ajuntament les conclusions del seu estudi sobre la reforma circulatòria al nucli urbà d'Algaida.

Les conclusions es presentaran al poble, el proper dimecres 4 de maig a les 21 hores, en un acte que tindrà lloc al Casal Pere Capellà, on els tècnics que han realitzat l'estudi explicaran les conclusions que han arribat i la proposta que presenten.

Després, aquest estudi s'exposarà al públic a la Casa de la Vila, perquè els veïns i veïnes d'Algaida hi puguin fer els seus suggeriments, expressar les opinions o fer les aportacions que creguin necessàries per, una vegada acabada aquesta exposició, poder redactar la proposta definitiva de la reforma circulatòria.

Dels terminis i les dates d'exposició pública, se n'informarà oportunament.

Cobrament voluntari de l'impost sobre vehicles

Del 15 d'abril al 17 de juny s'ha obert el termini per al cobrament voluntari de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica.

Universitat Oberta per a Majors 2005

La Universitat de les Illes Balears, a través del Centre Universitari d'Algaida i l'Ajuntament d'Algaida, ha organitzat un cicle de conferències destinat a les persones majors – Universitat Oberta per a Majors – que se celebraran a Algaida els mesos d'abril i maig. Les conferències, que seran impartides per professors de la universitat, tendran lloc els dimecres a les 19 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

Plaquetes d'Història i Cultura

A la mateixa vetlada es va presentar el darrer número de les *Plaquetes d'història i cultura*, editada per l'Ajuntament d'Algaida, que recull les obres guardonades als Premis Castellitx 2004.

Premis Castellitx 2005

El passat 28 de març, va tenir lloc a l'església d'Algaida la Nit de la Cultura Algaidina, durant la qual es varen lliurar els Premis Castellitx 2005. Els guardonats foren els següents:

XXIX Premi de Poesia

Rosa d'Or de la Pau. Àngels Cardona i Palmer per *El cicle del carboni*

Accèssit. Joan Mesquida i Muntaner per *Només un mar blau m'emblava*

XXIX Premi de Narració Curta

Rosa d'Or de la Pau. Manel Santana i Morro per *Mai no tastà la primera cirera de l'estiu del 39*

Accèssit: Gabriel Julià Adrover per *La volior vilatana*

XXVII Premi Llorenç Móra de Poesia Popular (Glosat)

Rosa d'Or de la Pau. Desert

Accèssit. Miquel Campaner Amengual per *Monosíl·labs*

Accèssit. Julià Obrador Perelló per *Han arribat les papres*

X Premi d'Investigació

Rosa d'Or de la Pau. Desert

Accèssit. Bartomeu Ballester Salas per *Partits polítics i eleccions a Algaida durant la Segona República*

Accèssit. M. Magdalena Alomar Vanrell per *Cap a una història del teatre a Mallorca. Principi de caracterització del teatre popular*

IV Premi de Fotografia

Rosa d'Or de la Pau. Desert

Accèssit. Juan Jesús Huelva Esteban per la fotografia *El horizonte de David*

Després del lliurament dels premis, el compositor algaidí Joan Valent Capellà va dirigir la formació *Joan Valent Ars Ensemble* i els *Cors de l'Aula de Cant del Conservatori Professional de Palma*, que varen interpretar amb la solista Teresa Barrientos la seva obra *Missa Ruris Al-gaidina*.

Maig de 2005

Dimecres, 4 de maig

A les 19.00 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

UOM. Universitat Oberta per a Majors.

Conferència: *Els nostres noms de lloc.* A càrrec d'Antoni Ordinas Garau, professor del Departament de Ciències de la Terra de la UIB.

Amb la participació del Centre Universitari d'Algaida.

Dimecres, 11 de maig

A les 19.00 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

UOM. Universitat Oberta per a Majors. Centre Universitari d'Algaida.

Conferència: *Organismes i aliments transgènics.* A càrrec de José Aurelio Castro Ocón, professor del Departament de Biologia de la UIB. Amb la participació del Centre Universitari d'Algaida.

Dissabte, 14 de maig

A partir de les 10.00 hores:

A la sintonia de Titoleta Ràdio (108 FM) **Programa especial Dia del Llibre.**

A la Biblioteca Municipal, **Jornada de portes obertes.**

A totes les persones que utilitzin el servei de préstec de la Biblioteca se'ls obsequiarà amb un llibre donat per la Xarxa de Biblioteques del Consell de Mallorca.

Diumenge, 15 de maig

A partir de les 18.00 h. a sa Plaça

Venda de llibres en català a càrrec de la delegació d'Algaida de l'Obra Cultural Balear i venda de llibres editats per l'Ajuntament. A Sa Plaça.

Dimecres, 18 de maig

A les 19.00 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

UOM. Universitat Oberta per a Majors.

Conferència: *Mallorca i la problemàtica mundial al començament del segle XXI.* A càrrec de Sebastià Serra Busquets, professor del Departament de Ciències Històriques i Teoria de les Arts de la UIB.

Amb la participació del Centre Universitari d'Algaida.

Dijous, 19 de maig

A les 18.00 hores. A l'auditori del casal Pere Capellà.

Els contes de na Catalina Contacontes. Narració d'històries d'una manera ben màgica.

Organitzat per la Biblioteca Municipal amb el patrocini de la Xarxa de Biblioteques del Consell de Mallorca.

Divendres, 20 de maig

A les 21.30 hores a l'auditori del casal Pere Capellà

Conferència: Medi Ambient: *Plantes autòctones i endèmiques.* A càrrec de Pere A. Picó i Taberner, enginyer tècnic agroalimentari.

Organitzada per la Biblioteca Municipal-Punt d'Informació Juvenil i patrocinada per la Fundació "La Caixa". Activitat oberta a tothom.

Diumenge, 22 de maig

A les 18.00 hores al casal Pere Capellà.

VII Festival Internacional de Teatre de Teresetes.

Representació de l'obra *Les meravelles de l'Orient* a càrrec de la companyia Pa Sucat (Catalunya).

Representació organitzada i patrocinada per l'Ajuntament d'Algaida.

Dimecres, 25 de maig

A les 19.00 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

UOM. Universitat Oberta per a Majors.

Conferència: *Noves tendències alimentàries. Aliments envasats i a punt per al consum.* A càrrec de Carme Rosselló Matas, professora del Departament de Química de la UIB.

Amb la participació del Centre Universitari d'Algaida.

Divendres, 27 de maig

A les 21.30 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

Conferència: *Denominacions d'origen i marques geogràfiques. Els nostres vins* a càrrec de Pere A. Picó i Taberner, enginyer tècnic agroalimentari.

Programat per la Biblioteca Municipal-Punt d'Informació Juvenil i organitzat i patrocinat per la Fundació "La Caixa". Activitat oberta a tothom.

Dissabte, 28 de maig

A les 16.30 hores al casal Pere Capellà

Taller infantil *Les tres bessones i el Quixot* a càrrec de la Companyia Les Tres Bessones.

Organitzada per la Biblioteca Municipal d'Algaida. Patrocinada per la Xarxa de Biblioteques del Consell de Mallorca.

A les 21.30 hores, a l'auditori del casal Pere Capellà

Representació d'una obra dedicada a Pep Noguera i Rafel Mas a càrrec del grup Mai som tots de Felanitx. Homenatge del grup de teatre Es Porrassar als seus dos companys.

Organitzat pel grup de teatre Es Porrassar d'Algaida.

Avanç del mes de juny

Dimecres, 1 de juny

A les 19.00 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

Acte de cloenda de la UOM. Universitat Oberta per a Majors.

Conferència: *Més enllà de la tristesa: la depressió en les persones majors.* A càrrec de Jaume Rosselló Mir, professor del Departament de Psicologia de la UIB.

Amb la participació del Centre Universitari d'Algaida.

Dijous, 2 de juny

A les 18.00 hores a l'auditori del casal Pere Capellà.

Concert pedagògic: *Coneguem el Jazz.* Organitzat per l'EMMA i patrocinat per la Fundació "La Caixa"

Tots els actes són gratuïts

Escola solidària : Setmana multicultural

Organitzada pel claustre de professors i comptant amb la col·laboració de distints organismes i associacions (Conselleria d'Educació i Cultura, STEI-I, Veïns Sense Fronteres, Algaida Solidari i AMPA del col·legi), estam programant, per a la primera quinzena de maig, una setmana multicultural que té com a principal objectiu, a més d'obrir les portes de l'escola, veure què passa a altres llocs del món, d'aconseguir implantar continguts referents a la interculturalitat, educació per a la pau, així com també, la cooperació dins el currículum acadèmic i la vida quotidiana del nostre centre.

Es preparen una sèrie de tallers, eminentment musicals, desenvolupats per monitors i que pretenen acostar-nos a diferents cultures per tal de fomentar l'acceptació d'altres col·lectius existents dins la nostra societat. A més dels diferents tallers es faran xerrades adequades a les diferents edats del nostre alumnat i es passaran pel·lícules i reportatges per tal d'ajudar a conèixer la realitat del que s'està explicant.

Totes les activitats previstes tenen com a objectiu final: millorar la convivència en el centre, prevenir actituds de xenofòbia i racisme, facilitar un punt de diàleg i reflexió als alumnes, les famílies, els professors i la societat en general; així com, també, potenciar el paper del centre educatiu com a lloc de convivència, facilitar l'intercanvi d'experiències educatives respecte a l'educació intercultural, l'educació per la pau i l'educació per al desenvolupament integral. En definitiva, coordinar actuacions d'intervenció en l'escola i afavorir les relacions amb els centres d'altres comunitats autònomes i/o, fins i tot, d'altres estats.

Està previst que ens donin a conèixer la realitat en què viuen els nins i les nines del municipi de l'Ixcán, al departament del Kiché, a Guatemala, una comunitat de població desarrelada, amb manca de recursos, amb molts de fills, dificultats sanitàries, escoles amb molts alumnes per aula (a vegades, fins a 60) i dieta d'alimentació escassa , basada en blat de les índies, unes mongetes i qualche ou. A l'escola els nins i nines reben el berenar escolar que, en molts casos, és la principal menja del dia. Per tot això, pensam adherir-nos a la campanya de "Suport als berenars escolars per a comunitats desarrelades de Guatemala" i intentarem aconseguir, de manera totalment voluntària, uns quants doblers per pagar berenars als nins i les nines de Guatemala , ja que 2 euros són suficients perquè un infant pugui berenar tot un mes.

Esperam i desitjam que les distintes activitats programades siguin molt profitoses per a tot l'alumnat.

Número 53, maig de 1985

Si per una cosa val la pena repassar *es saig* és per les fotos antigues que s'hi han publicat i al número 53, que no n'és una excepció, a la portada hi trobam una fotografia de les nines que anaven a escola amb Dona Celestina devers l'any 1925; com és natural, moltes d'elles ja no estan entre nosaltres. I a les pàgines interiors n'hi ha una altra de brodadores que anaven amb la mestressa Pereta Trinxeta també l'any 1925. El que les fa més interessants és que totes les persones estan identificades.

A les pàgines interiors, un treball de Biel Bibiloni informava de les repercussions que tengué a Algaida la guerra de les Germanies entre els anys 1519 i 1523. Com és sabut, l'aixecament acabà amb una forta repressió contra la part forana i Algaida no en fou excepció: a part de diverses condemnes a mort, les penes pecuniàries foren abundants, ja que el nostre poble va ser un dels que més persones tengué sotmeses a informació.

El 1985 ens queixàvem que durant els quatre primers mesos de l'any només havia plogut 121'6 litres; idò enguany la cosa encara va pitjor perquè en el mateix període (a falta d'uns poc dies) no hem arribat als cent litres, concretament 96'5.

L'editorial es referia a la tendenciosa política de subvencions de l'Ajuntament i el Calaix de Sastre es ficava amb els especuladors. N'Alexandre Pizà ens aconsellava respecte a la varicel·la i el manescal Antoni Munar sobre la tuberculosi. En Joan Trobat era molt pessimista pel que fa a l'Algaida, abocat a la segona regional.

Un apartat que sempre ha tengut una bona representació a la revista és el de les gloses: una de molt crítica de n'Herbasana, una altra de Bernat Coll a la font de Pina i una de na Maria Amengual a la Mare de Déu de la Pau, acompanyada de fotografies de les carrosses, un concurs que aleshores era una exemple d'imaginació i bon gust dels nostres nins i nines.

N'Andreu Majoral feia l'entrevista als ferrers Trinxet, n'Andreu i en Miquel, i al fill d'aquest, en Miquel. Recordem que aquesta és una empresa de les més antigues d'Algaida (si no la que més) ja que es va fundar l'any 1868, és a dir, 137 anys de vida.

Parentucellia latifolia (L.)

Caruel

Els mesos d'abril i maig són els mesos on més plantes es troben en flor. Aprofitant aquest fet, reivindicaré des d'aquest article l'observació detallada dels nostres hàbitats, en especial d'un d'ells, especialment ric en biodiversitat, com són les pastures terofítiques, o pastures d'annuals. És un tipus d'hàbitat molt present a les garrigues i boscos del nostre terme municipal i que sovint ens passa desapercebut, a causa de la mida de les plantes que el conformen. Són unes comunitats habitades per "minúcies", plantes en miniatura que moltes vegades no veiem, si no ens seiem a terra. Per fer-nos una idea de la riquesa d'aquestes pastures, basta mesurar el nombre d'espècies diferents que es poden trobar dins un metre quadrat; fàcilment el nombre oscil·larà entre deu i vint. Com a representant d'aquestes comunitats descriuré la *Parentucellia latifolia*, planta que, si fes mig metre d'alçada, podria ser perfectament usada en jardineria.

Etimologia

El nom específic, *latifolia*, deriva del llatí i significa de fulla ampla.

Descripció

Planta de la família de les Escrofulariàcies. És una planta considerada com a hemiparàsita, ja que, si bé habitualment és verda i es comporta com una planta fotosintètica normal, en determinades condicions pot viure absorbint els nutrients de les arrels d'una altra planta.

És una planta anual (teròfit). La seva mida habitual no sobrepassa els 15 cm, rarament se'n localitzen exemplars de fins a 25 cm. Presenta una tija prima, dreta, generalment simple, a vegades ramificada, cobertes de pèls glandulosos. Les fulles són oposades, de forma triangular lanceolada, amb el marge incís o dentat. Tot i la terminologia específica, no hem de pensar que aquestes fulles siguin molt grosses, ja que el terme de fulla ampla ho podria fer creure d'aquesta manera. La seva mida no sobrepassa 1 cm de longitud, a les més grosses. Les flors es troben disposades en una única espiga terminal situada a l'extrem de la tija; les plantes amb tiges ramificades en poden tenir vàries. Aquestes flors presenten un calze, de 6-10 mm de longitud, amb els sèpals totalment soldats en un tub, per sobre del qual en sobresurten quatre dents. La corol·la, de 8-10 mm, és bilabiada (recorda una mica les de les boques de lleó o de llop) i presenta tres pètals soldats al llavi inferior i dos al llavi superior, de tal manera que l'inferior és més llarg que el superior. El seu color és púrpura i blanc. L'androceu està format per 4 estams que es troben soldats dins del tub de la corol·la. El gineceu és súper, format per dos carpels que es solden formant un ovari, un estil i un estigma únics. El fruit és una càpsula petita, glabra que queda dins del calze. Les llavors presenten una forma ovoïdea.

Floreix bàsicament a la primavera, entre març i juny, depenent molt de la pluviometria de l'any, en anys secs atura la floració molt prest i en anys plujosos la pot allargar una mica més; fructifica poc després.

És una planta pròpia de pastures terofítiques, com ja s'ha indicat a la introducció de l'article. En aquest cas concret, prefereix àrees amb sòls prims i una mica decalcificats en superfície.

La seva distribució és eurimediterrània. A Balears viu a les illes gimnèsiques, és a dir Mallorca, Menorca i Cabrera, on és una espècie relativament comuna (Mallorca) o més rara (Menorca). A Algaida és comuna, com es pot veure al mapa, i, molt probablement, és a més quadrícules ja que és una espècie difícil de veure si no és observada en detall.

Usos tradicionals

No hem trobat cap referència a usos d'aquesta planta, la qual cosa no pot estranyar, vista la seva petita mida.

Fa 800-900? anys

Abans del segle XII, mor 'Abd al Salâm ibn Sa'id segons una làpida trobada pels voltants d'Albenya i conservada al Museu de Mallorca. Devia ser el propietari d'un rafal àrab d'aquella contrada. Mirau per on, el primer nom que coneixem d'un algaidí (perquè sembla que l'hem de considerar "algaidí" ja que degué néixer i morir aquí) és el d'un moro.

Fa 416 anys

Sabem que el 1589 s'estava construint el porxo de Castelltix que doblava la capacitat de la primitiva església.

Fa 409 anys

L'any 1596 s'ha de construir el cor de l'església parroquial i es dubta si fer-lo a la capella de santa Llúcia o al fons de l'església. Es decideix "fer un cor alt al capdavall de l'església", tal com el tenim actualment.

Fa 276 anys

A Algaida es trobaven sense metge i l'Ajuntament raona "mirant que no hi ha cosa més amable que la vida i los moradors tenen consuelo, i saber lo aixaque de què moren i saber molt bé que tots havem de morir" i decideixen cercar un metge "per dificultar estes malalties i el poble romangués aconsolat". Miren de "veure si el Dr. Miquel Mulet Pre. Los volia fer mercè de venir en esta Vila". Era l'any 1729.

Fa 144 anys

L'any 1861 es reuneix l'Ajuntament amb "los mayores contribuyentes" per mirar de construir unes escoles. S'acorda construir l'edifici a "la casa y corral propia de D. Antonio Mesquida sita en la calle de la Rectoria manzana 11 nº 4 junto a la Consistorial"; ahora es plantea "habrir una calle junto al nuevo edificio que concurrirá a la mayor ventilación de la escuela, y a la comodidad pública". El batle era Antonio Oliver y Pujol i firmaren l'acta (només els que sabien escriure) Lucas Solivellas, Guillermo Pasqual, Juan Amengual, Miguel Munar, Juan Mulet, Juan Antonio Mulet i Gabriel Ribas. El secretari era Julián Cardell.

Fa 33 anys

L'any 1972 va néixer la Delegació d'Obra Cultural Balear a Algaida, arran d'un curset de català que es va fer durant l'estiu.

Pere Mulet

Joan Pau II

Des de les planes de *es saig*, volem fer piadosa memòria del papa Joan Pau II, su-ara traspasat. No en contarem ni la vida ni en cantarem les alabances, perquè tots ho heu pogut seguir a través dels mitjans de comunicació socials: tant als diaris i revistes, com a la televisió.

Volem, però, tenir-lo present –i aquest serà el nostre cordial homenatge— no només en les nostres oracions i funeral que ja haurem celebrat, sinó també recordant unes paraules seves que amb motiu de “L’Any de l’Eucaristia (octubre 2004-octubre 2005)”, va escriure a la carta apostòlica, “Quedau amb nosaltres, Senyor”.

Al servei dels darrers

28. Hi ha encara un punt sobre el qual voldria reclamar l’atenció, perquè en ell es juga en gran manera l’autenticitat de la participació a l’Eucaristia, celebrada en la comunitat: és l’empena que dona a comprometre’s efectivament en l’edificació d’una societat més igualitària i fraterna. A l’Eucaristia, el nostre Déu ha manifestat la forma extrema de l’amor, rebatent tots els criteris de domini que regeixen massa sovint les relacions humanes i afirmant de manera radical el criteri del servei: «Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots» (Mc 9,35). No és casual que a l’Evangeli de Joan, en comptes del relat de la institució eucarística, trobam el del «rentar els peus» (cfr Jn 13,1-20): inclinant-se a rentar els peus dels seus deixebles, Jesús explica de manera inequívoca el sentit de l’Eucaristia. Sant Pau, per altra part, afirma amb força que no és lícita una celebració eucarística en la qual no resplendesqui la caritat testimoniada per l’acció de compartir-ho amb els més pobres (cfr 1Co 11,17- 22.27-34).

Per què no convertir, doncs, aquest Any de l’Eucaristia en un període en el qual les comunitats diocesanes i parroquials es compro-

metin de manera especial a anar a trobar, amb laboriositat fraterna, qualsevol de les tantes pobres que hi ha al nostre món? Pens en el drama de la fam que turmenta centenars de milions d’éssers humans; pens en les malalties que flagel·len els països en via de desenvolupament, en la soledat dels ancians, en les incomoditats dels aturats, en les peripècies dels immigrants. Aquests són mals que afecten –si bé d’una manera diversa– també les regions més riques. No podem enganyar-nos: per l’amor que ens tinguem i, en particular, per la sol·licitud pels més necessitats serem reconeguts com a veritables deixebles de Crist (cfr Jn 13,35; Mt 25,31-46). Aquest és el criteri a partir del qual es demostrarà l’autenticitat de les nostres celebracions eucarístiques.

Que l’Any de l’Eucaristia sigui per a tots estímul per a una celebració de l’Eucaristia més viva i sentida, de la qual brolli una existència cristiana transformada per l’amor.

Paella solidària

...No deman, però, que es facin coses extraordinàries, sinó que totes les iniciatives estiguin marcades per una interioritat profunda. Encara que el fruit d'aquest any fos només el de revivar en totes les comunitats cristianes la celebració de la Missa dominical i d'incrementar l'adoració eucarística fora de la Missa, aquest any de gràcia hauria aconseguit un resultat significatiu. Amb tot, és bo mirar cap amunt i no acontentar-se amb mesures mediocres, perquè sabem que podem comptar sempre amb l'ajuda de Déu.

Que tots vosaltres, fidels, redescobriu el do de l'Eucaristia com a llum i força per a la vostra vida quotidiana en el món, en l'exercici de les respectives professions i en contacte amb les situacions més diverses. Redescobriu-lo sobretot per viure plenament la bellesa i la missió de la família.

Amb motiu de les festes de la Pau, el Consell Parroquial va decidir fer una paella a benefici de les obres de la Parròquia. Vàrem arribar a ser prop de 300 persones que hi participàrem. Des d'aquí volem agrair el suport i generositat de tothom: l'Ajuntament, els propietaris del lloc, els voluntaris que ens ajudaren a posar i llevar les taules, els qui varen regalar coses per a la paella i, com no, a tots els qui hi participàrem menjant. A tots, moltes de gràcies. En total, la parròquia aquest dia va recaptar, llevat totes les despeses, uns 1395 € que aniran destinats íntegrament a les obres de la Parròquia.

El Consell Parroquial

Baula 15

Amics i amigues, salutacions de nou! Després d'un petit descans ja hem tornat, gràcies per la vostra paciència! Aquest mes hem conegut un poc més un dels tants joves algaidins que rondem per aquí, bé, en aquest cas una algaidina, segur que descobrireu coses noves d'ella, animau-vos i llegiu-la, us valdrà la pena!!

Nom i malnom (si en tens i vols que t'hi coneguin).

Xisca Palomina i em diuen de "Can Palomina".

Edat i signe de l'horòscop.

Tenc 23 anys i som Cranc.

Conta'ns una mica què fas i què no fas, feina, estudis,...

He estudiat a la Universitat a l'Escola d'Hoteleria. Vaig fer el curs de Gestió d'allotjaments. Després, vaig fer feina a Santa Maria a un hotel que es diu Read's, que està considerat un dels millors hotels del món, perquè és un "Relais Chateâu" (aquests hotels han de complir unes determinades pautes, uns requisits per considerar-se un dels millors hotels). I ara estic fent feina a Porreres, a la Bassa Rotja, a la part de restauració... i res, això és la feina que faig ara. I m'agrada molt, a més, amb els estrangers puc practicar l'anglès i l'alemany,...

Darrer llibre que has llegit?

Ara llegeixc *Un mundo sin miedos* d'en Baltasar Garzón, que conta així com ha exercit la carrera de jutge, lluitant contra el terrorisme, el crim organitzat i la impunitat. Bé, encara no l'he acabat, però m'agrada molt.

Recomana'n un que t'hagi agradat.

Aquest mateix, perquè a mi el terrorisme és una cosa que em preocupa molt avui en dia... i bé, vaig veure aquest llibre i el recoman... a mi m'agrada

molt! És curiós, no n'havien recomanat mai cap que encara no l'haguessin acabat de llegir!)

Darrer CD que has comprat?

Mmmm... Ah sí! Em vaig comprar el d'en Tomeu Penya, que m'agrada molt, el nou!

Recomana'n un.

Ufff... ara mateix no en sé cap... Però per exemple m'agrada molt en Sergio Dalma i el darrer que ha tret que és un recopilatori, és un dels que més m'agraden.

Darrera pel·lícula que has vist?

Atrapada, de na Charlize Theron, l'altra dia la feien pel Canal + i la vaig mirar, perquè al cinema fa molt que no hi vaig!!

Quina t'ha agradat més?

Pretty woman és una de les millors pel·lícules que he vist, perquè també m'agrada molt en Richard Gere... i totes les seves pel·lícules em solen agradar.

(Uep, aquesta ja es repeteix en la nostra llista de les millors!)

Programa de televisió preferit?

La sèrie a què estic molt enganxada és a la de *Sexo en Nueva York*, la fa na Sara Jessica Parker i m'agrada molt. La fan a les tres i mitja pel Digital i sempre la mir, ... Bé, *Los Serrano* també m'agrada molt!

Quina era la sèrie de dibuixos animats que t'agradava més?

Na Heidi!! És cert, estava "enganxada". Me'n record que amb el meu padrí sempre la miràvem!

Quin tema actual et preocupa més?

El terrorisme, la violència domèstica i l'explo-tació infantil.

Quin moment històric t'hauria agradat viure?

Per què?

Supòs que els anys 60 per Eivissa, perquè hi va començar a haver un poc de llibertat per als joves. Pel que m'han contat un poc, la gent que hi va viure s'ho passava molt bé, a més també vaig veure el capítol de *Cuéntame...*

Persona o personatges que admiris? Per què?

Na Sara Jessica Parker. L'admir: en principi m'agrada molt la seva forma de vestir... i, a més, és una addicta a les sabates i jo també ho som i per això... He llegit entrevistes que li han fet i qualche pic m'identific amb ella per la forma de ser.

Acaba o comença la frase:

M'enfilaria a un arbre com una monea i no...

davallaria fins que no hagués estat ben plena d'agafar fruits!

Mmmm... si nasquessin doblers davall les rajoles...

...enrajolaria tots els carrers!!

(Ha costat una estona però ha estat bona!)

Un animal.

Els cans. M'agraden molt! Tenc dues cusses. Bé, vaig tenir un ca que va viure 16 anys, però es va morir l'any passat, i me l'havien regalat quan jo tenia 7 anys pels reis... i vulguis o no, dels 7 anys als 23, són molts d'anys! Els cavalls també m'agraden. Abans anava a muntar a Son Gomila, una escola d'equitació de la carretera de Sóller.

Una mania.

Mossegar-me les ungles!! (Aviat haurem de prohibir aquesta mania!!! Tothom la té!!)

Un defecte.

Som molt supersticiosa!

Una virtut.

Som puntual! Bastant puntual!! (Ehem... No saltres que hem quedat amb ella, hem arribat tard, i l'hem feta esperar una estoneta...) I no ho dic ara per vosaltres. Però em molesta molt quedar amb una persona i que arribi mitja hora tard, i no tenguí "manyes" de telefona per avisar, com que jo sempre estic llesta...

No podries estar un dia sense...

Menjar xocolata!!! Sempre, sempre, cada dia, sigui quan sigui, però no me'n puc anar a dormir sense haver-ne menjat!!

Fes un pla per a dissabte horabaixa.

Normalment no faig plans, perquè faig feina cada dissabte horabaixa, des de les quatre fins a

les onze! Ja no puc fer plans!! Però bé, si hagués de fer qualche cosa, a l'estiu anar a la platja i a l'hivern fer voltes per Palma o anar al cine...

Una il·lusió.

Viatjar a la Polinèsia francesa... Em fa moltes ganes, però és molt car!! Per Bora Bora, Illes Fiji,...

Una queixa.

Mmmm... Els aparcaments! Que mai hi ha pàrquings per enlloc!!! Trob que la circulació dins Algaida està molt malament, no només hem de mirar per la Plaça, sinó que Algaida té més carrers, i jo m'he trobat més d'un pic sense poder treure el cotxe tenint un gual... I això, que els municipals només estan per la plaça, mirant o posant multes...

Tria'n una de:

rossos o morenos

Morenos

dolç o salat

Dolç!! (xocolata...)

lletres o ciències

Lletres

cotxe o a peu

Cotxe... fins i tot per anar a plaça agaf el cotxe. I qualche pic aparco més enfora que a ca meva!!

diari o ràdio

Ràdio!

esport o bar

Bar

Blanc o negre

Blanc... No! Negre! (no et veim molt decidida... gris?)

circumval·lació o trànsit per dins el poble

Circumval·lació.

hivern o estiu

Estiu

Whisky o ginebra.

Whisky

platja o muntanya

Platja.

Travessaries el carrer:

per topar-te amb...

en Marcus Sctzenkenberg, que és un model suec que m'encanta!!!

per no topar-te amb...

No ho sé... la nina de l'*Exorcista* em fa molta por!! Esper no trobar-me-la mai!!! És que aquestes pel·lícules no m'agraden gens, tenc molt de respecte d'aquestes coses... De fet no l'he vista mai, però quan feien el *trailer*, que veia qualche escena, ja em bastava...

Si fossis:

Un home...

Seria molt bon al·lot amb les dones!!! (he, he... Això està per veure, però bé...)

El rector d'Algaida...

Faria viure un poc més la Setmana Santa a Algaida... amb caperutxes, perquè a quasi tots els pobles es fa, i aquí a Algaida la processó és un poc... senzilla.

Un futbolista famós...

Intentaria jugar amb el Madrid! (De quin equip deu ser? No li hem demanat, però ja se suposa)

Un racó d'Algaida que t'agradi.

La Pau, m'agrada molt!

Un racó que no t'agradi.

La Plaça, m'agradava molt més així com era abans!!

Una raó per:

viure a Algaida...

Ha estat el poble on sempre he viscut i és on tenc la família, amics, i és un lloc tranquil...

no viure a Algaida...

Que qualche pic la gent xerra massa sense saber... Però bé, això supòs que passa a tots els pobles...

La gent d'Algaida és...

Amb la que jo em relacion, és agradable, simpàtica...

Fins quan fas comptes viure a ca teva?

Per ara no m'ho he plantejat mai... Per ara faig comptes encara estar-hi bastant. A més, primer se n'ha d'anar el meu germà!! Fins que ell no se'n vagi, jo no me'n vaig!!! (Bona teoria... idò la pregunta hauria de ser: "fins quan fa comptes viure el teu germà a ca teva?!")

Ordena (de més a menys important): doblers, salut, feina, amor, poder.

Salut, amor, feina, poder i doblers.

Què et preocupa més (de més a menys): atur, inseguretat ciutadana, sida, droga, accidents de circulació ?

Sida, droga, accidents de circulació, atur i inseguretat ciutadana.

Ens sabries dir quins tres puigs o cims formen la Serra de Galdent?

Un és el Puig de "Ses Bruixes"... El Puig d'Es "Frare", o cosa d'això... (De "s'Escolà", però no és aquest!), idò els altres dos no els sé... (Li hem donat un parell de pistes... fins que li deiem: "Puig de Son...") "Radó"... no! Roig! (Ara!... En falta un... "Puig de sa Potada...") "Del Gegant"! (Molt bé! Aprovada!)

Què més t'agradaria que t'haguéssim demanat?

Mmm... està bé així!

De qui t'agradaria saber aquestes coses per entrevistar-lo el següent mes?

A en Juanjo Sánchez... ja l'he avisat (No l'hauries d'haver avisat!!!). Supòs que tindrà moltes coses per contar... És molt xerrador...

Vols afegir qualche cosa?

No, així basta...

Què heu trobat? A que ha valgut la pena?! Ha estat una experiència diferent... No havíem entrevistat mai ningú entre setmana!! Tot un repte! Ens ha agradat molt passar aquesta estona amb na Xisca... i demanam perdó per haver-la fet esperar una estoneta... que sabem que no li agrada! (he, he) Sort per a la recta final d'aquells que teniu exàmens. I, aprofitant això, potser seria millor que demanàssim perdó per si l'estrès influeix en la nostra pròxima entrevista, que esperem que no sigui així... Ànims i gràcies per seguir aquí amb nosaltres!!

**M. Magdalena Molleta
Guillem Fiolet**

Volei

Cansats de rebre amenaces, ens hem decidit a xerrar de l'equip masculí de voleibol, que no només saben organitzar foguerons i dinars, sinó que també pareix que saben jugar un poc a voleibol. Acabada la lliga, han quedat a la quarta posició amb una millora del seu joc respecte a l'any passat. Creim que aqueixa millora és a causa que que enguany s'han pres les coses més seriosament i han vist que tenen potencial suficient per posar-ho difícil a qualsevol equip.

Club Esportiu Algaida

ELECCIONS DE NOVA JUNTA DIRECTIVA

SI VOLEU PRESENTAR LA VOSTRA
CANDIDATURA TENIU
FINS AL 9 DE MAIG

Podeu contactar amb el secretari
del club, Guillem Vanrell,
per recollir la normativa
electoral que regirà el procés

Club Esportiu Algaida

ASSEMBLEA GENERAL EXTRAORDINÀRIA

ELECCIONS DE NOVA JUNTA
DIRECTIVA

Dijous 12 de maig
a les 20.30 h a l'auditori
del casal pere capellà

Futbol

A falta de quatre jornades per acabar la lliga, el C.E. Algaida té a tir de pedra aconseguir la permanència a la categoria de Primera Regional.

Les noves incorporacions han estat decisives perquè en aquests darrers partits hagin sumat uns punts transcendents, malgrat que una d'aquestes incorporacions va caure lesionat en el primer partit que jugava. Aquest és en Dani, de Binissalem. Esperam que es recuperi aviat ja que els efectius de la plantilla són molt escassos. També estan lesionats: Geroni, Tete, Toni Oliver, Jose Luis, Àlex i Juanjo, que fins ara és el màxim golejador de l'equip, amb 14 gols.

Així i tot, els comptes que ha fet Tomeu Fullana són de sumar quatre punts en els darrers quatre partits, que ens assegurarien la categoria.

El darrer partit al Porrassar va ser contra el Son Roca, un rival directe que està a la darrera posició de la classificació, ja descendit. El resultat final va ser 2-1, no sense patiment i fins i tot fallant una pena màxima. Els gols de l'equip local varen ser marcats per en Pep Lluís i en Jaume, els dos piners, que per cert són majoria dins la plantilla.

Aquests darrers quatre partits en enfrontarem amb el Son Ferrer, aspirant a guanyar la lliga; el Santa Maria, dins el Porrassar; després a Sóller i acabarem rebent la visita del Xilvar, que també pareix que lluitarà per la primera posició. Esperem que en aquest darrer partit l'equip ja estigui salvat.

Des d'aquesta plana demanem un darrer esforç a l'afició perquè vagin al camp a donar suport a l'equip en aquesta recta final.

Resultats

CE Algaida - Peguera 1-0
Escolar - CE Algaida 1-1
CE Algaida - Son Roca 2-1

Toni Amengual

Raons per tornar a Mercuri

Un dels primers escrits que vaig fer tractava del planeta Mercuri, el primer planeta que gira més a prop del Sol, a qui catalogaria com “el planeta oblidat”, ja que des que la sonda *Mariner 10* va dir-li “adéu” al 1975, cap altre ingeni automàtic l’ha visitat. I ni tan sols coneixem un 45 % de la seva superfície, ja que aquesta sonda que vàrem enviar no va poder fotografiar-lo tot. No obstant això, aquest astre amaga quatre paradoxes que fan tremolar els fonaments del nostre coneixement sobre evolució planetària. Aquestes, doncs, són quatre bones raons per tornar a Mercuri.

En aquell temps, just després d’acabar el projecte Apollo, dels coets cap a la Lluna, molts dels científics varen parèixer veure a Mercuri una similitud amb el nostre satèl·lit, és a dir, una superfície semblant: un món geològicament mort. Això era cert, però una primera anàlisi de la seva superfície demostra que existeixen marcades diferències entre tots dos. Per exemple, a Mercuri no observam, de moment (perquè no hem vist ni la meitat de la seva superfície), una divisió clara entre terres altes i baixes, com succeeix a la Lluna. Els cràters d’impacte són majors i estan més separats per mor de l’anòmala densitat del planeta i a la seva proximitat al Sol. A més, s’observen falles inverses, un tipus de deformació de l’escorça no trobada al nostre satèl·lit, i que els especialistes interpreten com el resultat d’una contracció generalitzada del planeta, per algun refredament global.

La primera paradoxa es refereix que, si calculàssim la relació entre la densitat i la grandària de cada un dels cossos terrestres que configuraven el Sistema Solar interior, hi trobaríem una relació lineal. En aquesta línia estarien els valors de relació per a Venus, la Terra, la Lluna i Mart; però no el cas de Mercuri, és a dir, que aquest, encara que sigui petit, és molt dens, massa dens! Fet que significa que Mercuri deu tenir el major nucli metàl·lic de

tots els planetes terrestres. Però, per què?? Amb les dades que tenim actualment, només podem suposar tres coses:

Potser el Sol hauria “expulsat” del planeta els elements més volàtils i lleugers i hauria deixat només els més pesats.

O que la composició del núvol de pols, al principi de la formació del Sistema Solar i que va esdevenir els planetes, no fos homogènia, sinó que comptàs amb més metalls a la regió en què es va formar Mercuri.

O també, que un o diversos cossos de gran massa col·lidissin contra Mercuri poc després de la seva formació, fet que provocaria la pèrdua de la seva escorça i bona part del mantell.

La segona paradoxa està relacionada amb el sorprenent descobriment del *Mariner 10*: Mercuri compta amb un camp magnètic que actua de “pantalla protectora” contra el continu “bombardeig” de partícules procedents del vent solar. El problema apareix quan ens demanam com s’ha format aquest camp magnètic. Si la causa és la mateixa que a la Terra, és a dir, un nucli exterior fos que gira creant una “dinamo autoinduída”, aleshores l’interior de Mercuri hauria d’estar fos i en convecció. No obstant això, aquest fet no és possible, ja que en tractar-se d’un planeta petit, hauria d’haver tret tota la seva energia a l’espai fa mils de milions d’anys. Una altra possibilitat és que el nucli compti amb una important quantitat de sofre que rebaixi el punt de fusió del ferro i li permeti estar fos. A l’últim dècada però, s’ha proposat que el camp magnètic podria estar relacionat amb dues taques calentes detectades des de la Terra, a dos costats del planeta, precisament on la superfície rep el màxim de calor del Sol; ja sabem que la temperatura superficial mitjana a Mercuri és de 427° C durant el dia (suficient com per fondre el plom) i potser existeixi algun material conductor pròxim a la superfície capaç de generar un camp relativament intens, que en qual-

sevol cas estaria induït pel Sol. Així i tot, les dades del *Mari-ner 10* indiquen que quasi tota la superfície és basàltica i no té ferro, cosa molt sospitosa tenint en compte la quantitat de ferro que se suposa que té al nucli. Doncs, quin material crea aquest camp? Ho sabeu?

La tercera paradoxa és que Mercuri compta amb una tènue atmosfera, ja que “l’espectròmetre d’ultravioleta” del *Mari-ner 10* va detectar *heli*, *hidrogen* i *oxigen* a més d’haver descobert posteriorment, *sodi* i *potassi*. Un cos tan calent com Mercuri no hauria de tenir atmosfera, ja que les molècules de gas es mourien a gran velocitat, com sol passar amb les altes temperatures, i tendrien tendència d’escapar-se cap a l’espai (encara que la seva magnetosfera retingués una part). Doncs, l’única explicació és que Mercuri està regenerant la seva atmosfera constantment, ja sigui perquè el planeta s’està “desgasificant”, o bé que compta amb un constant subministre procedent del Sol.

La quarta i darrera paradoxa és l’obtinguda per senyals de radar enviats des de la Terra a Mercuri, que indiquen que aquest planeta compta amb casquets polars! Encara que estigui tan pròxim al Sol! Suposam que és el mateix cas que el gel descobert a la Lluna, el qual es troba en àrees de penombra perpètua (a uns 173°C sota zero!). Aquesta hipòtesi ajudaria a explicar l’oxigen i hidrogen de l’atmosfera, ja que el gel (aigua congelada: H₂O) s’evaporaria una mica de tant en tant.

Mercuri, doncs, és un objectiu difícil, ja que és el planeta més pròxim a la nostra estrella, “famosa” amb espatllar-nos aparells, per culpa de les seves radiacions. I per això, el risc econòmic és alt, ja que una sonda d’aquestes no val 3 pessetes, però així i tot, s’intentarà aviat! “Tornarem” a Mercuri!

Les falles inverses, que impliquen un escurçament del terreny, s’interpreten a Mercuri com el resultat d’una contracció generalitzada del planeta per un refredament.

Activitats previstes per el mes de maig

**Diumenge
15 de maig
a la plaça
a partir de les 18 h**
Celebració
del Dia del Llibre

Venda de llibres en col·laboració amb l’Ajuntament d’Algaida.

**Diumenge
22 de maig**
Excursió

Trescarem un tros del litoral de Manacor que, de moment –i que duri-, s’ha salvat de la febre urbanitzadora. Concretament anirem de cala Morlanda a cala Petita. La caminada, entre anar i tornar, durarà unes tres hores. Si el temps acompanya, podrem nedar a cala Petita, una de les cales més belles del llevant mallorquí. La sortida serà des de la plaça a les 9 hores.

Bé, si vull fer-ho gros, puc dir que som llibreter, escriptor, traductor, editor i gestor cultural (tot això ho diu de broma i mig de rialles). Realment, tots aquests càrrecs vesteixen molt, però tot és la mateixa misèria: ja sabem que la cultura no fa tornar ric.

Des de quan fas d'escriptor?

Escric des dels 14 o 15 anys. La meua il·lusió era ser guionista de còmic, però tot va anar derivant cap a escriure. És curiós: el primer llibre que vaig publicar, en castellà, va ser a les Illes Canàries i el primer llibre en català, el vaig publicar a Madrid (a Móstoles). La primera obra era *Geografía interior* i va sortir l'any 1993. En català, la primera va ser *Les Balcàniques*, que va ser publicada el 1996.

Quants de llibres has publicat? Digueu els títols.

Poesia: *Geografía interior* (1993), *Oikumene* (1996), *Les Balcàniques* (1996), *Ambaixador d'un país inexistent* (2000) i *Carrer gran* (2004).

Narrativa: *Fresas para Tristán Tzara* (1997), *Starpower* (1997), *Siete días de enero* (1999), *El jugador de triquet* (1998), *Incident a Malaco* (1999), *Recorda't de Mary Quant* (2000).

A més he traduït *Set contes suecs* (1999) i *El pelicà* (2003).

Has rebut algun premi?

Sí, dos. El premi Baltasar Porcel de narrativa (de l'Ajuntament d'Andratx) per *Starpower* i el Rei en Jaume de poesia (de l'Ajuntament de Calvià) per *Carrer gran* (2004).

Què és el més dur de la feina d'escriptor?

No és dur. Ser escriptor és una tria. En teoria estàs aquí perquè vols. Així i tot, el més dur és tornar llegir allò que has escrit. És avorrit i empipador. Com més vell torn, més m'ho mir. Quan comences estàs més convençut que ets un geni, però poc a poc toques de peus a terra, et fuig un poc la genialitat i revises amb molta més cura, per la responsabilitat.

Què és el més agraït de la literatura?

Descobrir que tens lectors, que hi ha gent que et vol comentar què n'opina de la teua obra. M'agrada, però em talla molt. Pas vergonya quan he de xerrar amb algun desconegut de la meua obra. (Una vegada i una altra, n'Albert ens demostra que no és gens divo, no li agrada figurar. Ens va afirmar que és molt més important un forner que un escriptor: tot-hom pot viure sense la literatura, en canvi sense pa,...)

De vegades hem pogut llegir col·laboracions teves a *Diari de Balears*. Conta'ns un poc en què consisteixen.

Normalment col·labores amb els diaris per moure allò que escrius. Vaig començar amb l'*Espira*, fent entrevistes. També he treballat amb *Illa crua*, una altra revista.

Però no m'agrada gaire el periodisme com a professió. M'agrada molt més el periodisme de la premsa forana, com el d'aquesta revista, *es saig*, que tracta temes locals, propers,... També m'agraden molt els mitjans de comunicació més creatius, com Titoieta Ràdio o els fanzines. Estic més per la premsa alternativa; en canvi ara, gairebé ha desaparegut tota.

A Palma ha quedat tot mort, estancat. L'any 89 hi havia 3 ràdios que no eren comercials, adreçades als joves, i no sé quants de fanzines.

A més s'organitzaven concerts cada setmana, en dijous, divendres i dissabte. Però ara, Palma pateix un gran empobriment cultural.

Parla'ns un poc del teu darrer llibre.

Els llums encisadors és un llibre de relats curts. El punt de partida és una situació de la vida quotidiana i veure què passa. Intent contar el dia a dia de persones normals. Jo la qualificaria de relats realistes o costumistes dels segles XX i XXI. Quan dic costumisme no vull dir folklore o baixa qualitat, perquè pareixeria un avorriment. Vull dir realisme, quotidianitat. I no és senzill aconseguir aquesta atmosfera, és molt difícil d'escriure sobre situacions tan creïbles. A cops, m'inspiro en una conversa que he sentit a un bar, o en alguna historieta que algú m'ha contat.

Ara estic preparant uns altres relats que comencen en una situació quotidiana que, llavors, deriva en un malson, o en un petit drama.

Quan escrius? Com és el procés creatiu?

No tenc una rutina establerta. Puc dir que llegesc més que no escric. Llegesc tot el que puc.

En un primer moment neixen les idees, que guard dins el cap, no m'agrada escriure-les, ho trobo molt místic. Després m'agrada covar les idees entre un mes i mig any, depèn. Llavors, em poso a escriure i, al final, faig les correccions necessàries.

Escriure és un joc, jo fuig de tot l'aspecte teatral (inspiració, creació,...). A mi m'agrada molt fantasiejar, jugar amb les idees i les paraules. Sempre maquin què serà el proper que escriuré, perquè escriure em dona molt de plaer.

Per acabar, podríem parlar un poc d'Algaida. Per què hi vares venir a viure?

Ara fa 4 mesos que visc a Algaida, però fa devers 16 o 17 anys que ja hi venia, amb els amics. Acompanyava en Tià Manresa a fer ràdio a Titoieta, que en aquell temps era a l'ajuntament. Passaren uns anys que deixàrem

de venir tan sovint. Després, quan en Tià es va instal·lar a Montuïri, tornàrem sortir per aquí i ens tornàrem acostar a la ràdio.

De fet, vaig venir a viure a Algaida, perquè na Catalina, la meua parella, i jo decidírem anar a viure plegats. Jo abans vivia a Santa Catalina, però el pis era massa petit per a dues persones. Vàrem cercar per Palma, però ja he dit abans, que cada vegada m'agrada menys la ciutat. Així que ens plantejàrem de viure a un poble i vàrem pensar amb Algaida, ja que hi teníem amics i el contacte amb la ràdio.

Quina és la teua participació a Titoieta Ràdio?

Faig un programa amb en Tià i na Pi, que es diu *La secta de Gutenberg*. Consisteix en un espai bàsicament literari: una entrevista a un escriptor, el comentari de dues obres i la lectura d'alguns fragments de llibres.

Què és el que més t'agrada del poble?

La gent. Tot és nou, però tot m'és familiar. Sempre he tengut contacte amb Algaida i una certa relació: venia a la ràdio, a les festes, sortia per la plaça (al Xaloc, a Can Esteve,...) i, ara, de cop hi visc i m'agrada.

I què és el que menys t'agrada?

L'horari de l'autobús: no pot ser que el darrer bus que ve cap a Algaida els vespres sigui a les 8 i mitja. Hi hauria d'haver més freqüències. Així i tot, s'ha avançat molt: ara tenim un quadernet amb tots els horaris de tots els bussos, l'estació és nova, es respecten els horaris,...

Amb aquestes impressions sobre el poble d'Algaida donàrem per finalitzada la xerradeta. Encara, però, ens va mostrar alguns dels seus llibres publicats i parlàrem d'altres aspectes del dia a dia.

Moltes gràcies, Albert.

Joan Mulet i Bel Busquets

Albert Herranz

Per presentar n'Albert Herranz, podríem dir que és un nouvingut a Algaida. Fa només 4 mesos que viu al poble, però ja en fa molts que hi té relació. L'hem entrevistat perquè, entre d'altres feines, és escriptor i acaba de publicar el seu darrer llibre, *Els llums encisadors* a la Col·lecció Tià de sa Real.

Començarem amb una presentació: nom, edat, lloc i data de naixement,...

El meu nom és Albert Herranz Hammer. Vaig néixer a Estocolm l'any 1970, ma mare és sueca i mon pare madrileny, i ells dos es conegueren a Londres.

I com arribes a Mallorca?

Mon pare i ma mare varen estar a punt d'emigrar a Austràlia l'any 1975, però, després de la mort d'en Franco, decidiren venir a Espanya, supòs que per fer feina. L'any 1984 tornàrem tots cap a Suècia, però el 1987 els meus pares es varen separar. Així, mon pare i jo vàrem venir cap a Mallorca i ma mare i el meu germà quedaren a Suècia.

Amb tot aquest trull, quants d'idiomes parles?

Anglès, suec, castellà i català. El català, el vaig començar a xerrar fa poc, quan vaig anar-me'n a viure tot sol al Molinar. Va arribar que em feia vergonya dur aquesta actitud de: "som d'aquí, entenc el mallorquí, però no el parl". Al Molinar tothom xerrava el mallorquí i havien de girar la llengua quan es dirigien a mi. Per això el vaig començar a xerrar.

Quins estudis tens?

No vaig fer cap carrera. Quan vaig acabar l'institut ho vaig deixar anar.

Quina feina fas?

Vaig començar a fer feina a Documenta Balear, que és una editorial. Després vaig passar a treballar per al Gremi d'Editors. Amb ells vaig organitzar la presència de Mallorca a la primera Fira de Frankfurt: vaig fer les gestions dels passatges, les converses amb la Fira,...

Ara estic a l'Illa de Llibres, que és una llibreria on es venen publicacions fetes a Mallorca. A més, també m'encarreg d'organitzar actes culturals i de promoure'n la gestió.

L'Illa de Llibres és un conveni entre el Consell de Mallorca i el Gremi d'Editors. Jo hi faig de secretari, a més de tota la tasca que he comentat abans...

